

Categoria: tercera

Modalitat: prosa catalana

Títol del treball: En venda

Pseudònim de l'autor: Lorenzo von Matterhorn

La porta s'obrí. Després d'un llarg silenci l'ombra que arrossegava aquell cos inert es va moure. Aquella ombra es reflectia a les parets il·luminades amb la llum que entrava des de fora. Va començar a baixar les escales, grinyolaven, probablement el fred les afectés, ja que eren de fusta. Un cop ja era al final de les escales, justament quan el cos inert va fer l'últim cop a terra, van començar a colpejar la porta. L'ombra desaparegué ràpidament per la part de darrere de la gran casa i finalment es difuminà a la llunyania del bosc.

Però no és aquí on comença aquesta història, sinó uns dies abans, justament quan la gran casa va ser novament comprada.

Probablement, la parella que la comprà no sabia cap de les històries que s'explicaven d'aquesta casa. Cada història era més esgarrifosa que l'anterior. S'explicava que segles enrere s'havien practicat ritus satànics on havien matat a verges, animals i on els més agosarats diuen que van veure néixer al mateix diable. Totes aquestes històries van anar fent créixer més els rumors que corrien sobre la casa, i no acabaven aquí, sinó que a la gent que hi habita, també els ocorren coses misterioses i estranyes. Hi ha dos casos en especial que s'haurien de remarcar. Un és el cas de una parella d'avis que van voler jubilar-se en aquesta casa i un mes després d'adquirir-la desapareixerien. No es va saber res més del ancians. I l'altre cas potser més enigmàtic de tots és una família que una nit va trucar diversos cops a la policia. Aquesta s'hi va presentar cinc cops a la casa on els ocupants al·legaven haver sentit sorolls i veure algú caminant per la casa. La policia que no hi estava tota, va deixar de respondre les trucades. L'endemà, la família no hi era. Només van trobar el fill petit amagat en un armari tacat de sang. El nin no va

tornar a parlar mai més. Diferents psicòlegs ho van intentar, però no hi van trobar solució.

Pot ser que aquesta nova parella que entrava a viure no sabés res de les històries, o potser eren d'aquests que els agraden les coses misterioses, no ho sé, però el cert és que la vida d'aquesta parella era a punt de canviar.

Varen entrar a viure un novembre, o potser octubre, bé, no ho recordo, el fet és que era una època freda, potser un dels anys que més fred havia fet, ja que els camins per arribar a la gran casa eren nevats. El cotxe de la parella es va parar davant la casa. Les rodes del cotxe havien deixat un rastre sobre la neu verge. Del cotxe va baixar una noia, la noia més maca que havia vist mai. Era una dona fina, esvelta figura, uns cabells rosos que la llum del sol els feia més lluminosos. Eren llargs, però no excessivament, els seus ulls eren blaus, probablement canviaven amb la llum del sol, i els feia una mica verds. Després va baixar en Robert, un noi d'uns vint-i-tres anys. Era un jove atlètic i corpulent, era bastant alt, ja que li treia un parell o tres de caps a la Sara, la noia.

Es varen parar els dos davant de la casa, immòbils, atrets sens dubte per la seva immensitat. Una estona després decidiren agafar les quatre maletes que portaven al cotxe i entrar-hi. La clau era vella i en veure el pany, al moment van decidir que seria una de les coses que haurien d'arreglar, ja que la clau amb prou feines podia girar.

Va ser després d'un *crec* que la porta s'obrí, no li hagués anat malament una mica d'oli ja que en empènyer, un soroll estrident va recórrer tots els racons de la casa. Van entrar i altre cop es varen quedar immòbils, tot era vell i brut, es notava que feia temps que ningú entrava a la casa. Van intentar encendre el llum principal però no funcionava, probablement els ploms eren desconnectats.

En Robert va fer una volta per tota la primera planta buscant els ploms, no va tenir èxit. Van intentar trucar al propietari però curiosament el mòbil no tenia cobertura, estaven totalment incomunicats. Quan en Robert va tornar a la sala i li ho va explicar a la Sara, aquesta amb una veu fina i tímida digué: "I si marxem, tornem a casa i demà que ens acompanyi l'amo, sinó ens quedarem sense llum i no porto suficients espelmes per il·luminar tot això".

En Robert hi devia estar totalment d'acord perquè no va intentar ni discutir, es van dirigir cap el cotxe però va ser llavors quan una cosa els va sobtar, el dipòsit era buit. No entenien com havia pogut succeir, van començar a fer tombs per si hi havia algú, però va ser totalment inútil.

La parella es va posar molt nerviosa, tenien por de veritat, no sabien què farien sense llum, aïllats en una casa vella i sabent que potser algú rondava per allà.

Va marxar la llum del sol, van encendre les espelmes i van preferir quedar-se al menjador, i concentrar les poques espelmes que tenien allà. La nit va ser llarga, els sorolls que se sentien no els deixaven dormir, però finalment la Sara va aconseguir adormir-se, després que en Robert li assegurà que ell es quedaria despert vigilant.

Quan la Sara es despertà en Robert no hi era, ella es va espantar molt, no sabia què fer, era a punt d'entrar en estat de *shock*, fins que la llum penjada del sostre s'encengué i una veu coneguda digué: "S'ha encès?". Era en Robert, la seva veu sortia d'una habitació petita sota les escales. Quan va sortir, la Sara plorant el va abraçar. "No m'ho tornis a fer" repetia una i una altra vegada sense deixar-lo anar. Després d'una estona decidiren anar a una casa de pagès que havien vist al anar cap a la casa. Van tardar mitja hora en arribar, però no va servir de res ja que era totalment abandonada. Es varen quedar una estona, sense saber què fer, fent mutis varen tornar cap a la

casa. Ningú va parlar durant la tornada a la casa, van tornar a obrir aquella porta immensa, i van encendre el llum, la foscor de la negra nit enfosquia les sales de la casa, excepte la gran sala il·luminada per l'aranya que penjava del sostre.

Tot va començar com la primera nit, sense incidents, però va durar poc. Un soroll estrident provinent del pis de dalt va despertar tant a la Sara com a en Robert que s'havia adormit fent guàrdia.

Tots dos es van mirar, una mirada que sense paraules s'entenia perfectament que alguna cosa no funcionava bé. Van decidir, ocularment, pujar a descobrir que era el que havia causat el soroll. Les escales van començar a sonar, eren velles i la fusta es ressentia fent així que amb cada passa que feien es sentís un petit cruixit. Van arribar a la part de dalt. Un passadís llarg i fosc era visible des de l'escala. L'interruptor no funcionava, probablement les llums estiguessin foses, o simplement algun cable era tallat o cremat. En començar a avançar pel llarg passadís amb les restes que quedaven de les espelmes que portaven, un altre cop l'estrident soroll els va posar en alerta. Ara, el soroll, era més aviat un crit, i provenia de la part més fosca del passadís, és a dir, del final. Es van plantejar moltes vegades si realment volien avançar o sortir corrent i arribar allà on la casa ja no es veïés. En aquells instants el va recórrer pel cap una i una altra vegada el perquè havien deixat el seu piset a la ciutat per una casa tan aïllada, només per un preu que cada cop sabien més perquè era tan baix. Tots dos amb la mà agafada, van començar a caminar al llarg del passadís. Cada cop podies notar com el cor els bategava més ràpid, els anava a cent. Tenien al davant la porta d'on provenien els crits que des de feia una estona no deixaven de sonar. En Robert amb un acte de valentia va agafar el pom de la porta i acte seguit la Sara li va agafar la mà: "N'estàs segur? No sé, potser és millor que no sapiguem que hi ha. Agafem les coses i marxem, marxem ben lluny, sisplau Robert ". En Robert no va fer cas

del que li deia la Sara va començar a girar el pany fins que la porta va cedir i es va obrir de cop com si algú des de dins l'obrí, un raig de vent apagà l'espelma que portaven deixant tot el passadís a les fosques, només es veia una resplendor provinent de les escales. Es va sentir un crit molt més alt i estrident i segons després un crit de la Sara. En Robert corrent va aconseguir arribar a les escales però va deixar enrere a la Sara de qui no hi va saber res més.

No sabia que fer, que era allò? Alguna cosa estranya havia sortit de la habitació i s'havia emportat la Sara. Sense pensar va decidir marxar de la casa, deixant enrere la Sara, i tot el que era a punt de començar, una nova vida, una nova casa, un nou tot, un nou tot que s'havia convertit en un infern. En Robert va ser capaç d'arribar a un poblet petit que es trobava a varis quilòmetres de la gran casa. Des d'allà va poder avisar la policia que en mitja hora si va presenta. En Robert els va guia fins a la casa.

I ara arribem al principi de la història una ombra baixant un cos per l'escala, fins al final de les escales, i de cop la policia donant cops a la porta i l'ombra fuig, la policia va entrar i es van trobar a la Sara estirada al terra. Estava plena de sang, amb marques per tot el cos, com si d'alguna manera l'haguessin torturat. La policia va escorcollar la casa, no varen trobar cap pista que donés una idea de què havia passat. En Robert explicava una vegada una altra el que havia passat minuts abans de que sortís de la casa, i es així com la policia va arribar a la habitació de la que sortien els crits. Una habitació de forma quadrada, sense cap moble, però amb una cosa esgarrifosa, una imatge amb sang de cada persona que havia desaparegut, els avis, la família i la Sara. La policia va tancar la casa i mesos més tard va ser derruïda, acabant així amb malediccions, històries infundades i ritus satànics. La Sara va ser enterrada vora de la casa, i cada novembre o octubre en Robert porta flors a la seva tomba, per recordar que va passar, tot i no saber ben bé què va passar.

I us preguntareu qui sóc, com sé tot això, doncs és lògic i és que jo sóc aquella ombra, sóc qui cridava de manera desesperada, sóc qui va emportar-se la Sara, qui va emportar-se els avis i qui va deixar el pobre nen petit sense pares. Ara que la casa és destruïda he de buscar un nou lloc i qui sap, potser és més a prop del que penses, així que vigila, ja que ara, mentre llegeixes això, t'estic observant.